

Homilia de Mons. Francesc Pardo i Artigas, bisbe de Girona, en la missa exequial per Mn. Modest Prats i Domingo

Església parroquial de Santa Susanna del Mercadal

Girona, dilluns 31 de març de 2014

Preveres, diaques, familiars, autoritats –Sr. Alcalde i Consellers en nom del govern, Alcaldes, autoritats universitàries–, germans i germanes, molt especialment de les parròquies de Medinyà, Vilafreser, Vista Alegre, Sant Salvador d’Horta i el Mercadal i tots el qui heu vingut a acomiadar Mn. Modest. Una salutació cordial als qui compartim la fe en Jesucrist i l’esperança en la Salvació i la Vida per sempre, però alhora tinc molt presents els qui no compartiu pas aquesta fe i esperança. Mossèn Modest us deia, en ocasió de les exèquies de la seva mare: “Us vull dir que us sento també molt i molt a la vora en aquests moments, i us agreixo de tot cor l’escalf de la vostra amistat”. Avui us ho dic jo en nom seu.

1. Ha mort un cristià – prevere.

Ha proclamat i ha celebrat davant del poble les vostres meravelles. En donem gràcies i oferim per ell la nostra pregària: Féu, senyor, que el vostre servent Modest, prevere, al qual confiareu en aquest món el ministeri sagrat, frueixi per sempre de la glòria del cel.

Hem escoltat les paraules del profeta: “Quin goig de sentir a les muntanyes els passos del missatger que anuncia la pau i porta la Bona Nova, que anuncia la salvació”. Recordo aquest passos, el camí d’aquest missatger de la Bona Nova.

Nascut i batejat a Castelló d’Empúries el setembre del 1936, en plena Guerra Civil. Entrà al Seminari als 10 anys, a on “vaig aprendre els fonaments que després han estat la base de la meva tasca intel·lectual i vaig aprofundir en la meva fe”, tal com ha deixat escrit.

Ordenat de prevere el mes de març de l’any 1959. Professor de filosofia i de teologia al Seminari. Ha exercit el seu ministeri a Roses, a Santa Maria de Vista Alegre, al MUEC, a Medinyà, Vilafreser, Sant Salvador d’Horta i Santa Susanna del Mercadal. Membre del Concili Provincial Tarraconense. Aquesta memòria de ministeris manifesta el seu sentit eclesial i pastoral.

Mossèn Modest ha destacat com a professor de filologia catalana de la Universitat de Girona, essent-ne un dels seus principals impulsors. Durant un temps fou director de l’àmbit del patrimoni cultural a la província de Girona

Durant els darrers anys ha viscut a la nostra residència “Bisbe Sivilla”, a on ha estat atès amb estimació i delicadesa per les persones del servei, i a on ha estat acompanyat pels germans preveres

Cadascú dels qui som aquí i molts altres podem explicar molts detalls de la manera com ha viscut el ministeri i de la manera com ha exercit la tasca d’investigació, publicacions i docència a la universitat.

La nostra Església diocesana en dóna gràcies perquè ha estat un gran regal de Déu per l’Església, per la universitat i per la societat, tot oferint-li la millor acció de gràcies que és l’Eucaristia.

2. Ha mort un prevere i professor.

He pensat en els tres gran amors de Mn. Modest:

Jesucrist i la seva Església a qui ha servit.

La mare i la família, els amics.

La docència i l’estima per la llengua i per Catalunya.

És coneguda la seva profunda estima a Catalunya, la nostra terra, el nostre país i la seva defensa intel·ligent i fonamentada. La seva dedicació a l'estudi i a l'ensenyament de la filologia catalana, penso que és una manifestació ben expressiva d'aquest amor a Catalunya, a la nostra cultura i tarannà i a la nostra estimada parla.

Però sobretot ha estat comunicador de la gràcia i del consol de Crist, el nostre Salvador, com a prevere. En el dietari dels 10 dies abans de la seva ordenació escrivia: "Crist busca en mi un testimoni de la Resurrecció. La meva missió no és entretenir mainada, organitzar cines o futbols, sinó col·laborar en l'edificació del Cos Místic, a fer possible la perduració vivent del misteri de Crist ressuscitat... Què he fet jo, Senyor, perquè m'elegíssi per a un ministeri tan alt, tan sublim?"

Per mitjà sobretot del seu ministeri pastoral, el mateix Senyor s'ha fet present entre nosaltres i ha comunicat els seus dons a moltes persones.

Però també per mitjà de la seva intel·ligència, magisteri i amistats Mn. Modest ha donat un rostre visible al Déu invisible que és amor, consol i misericòrdia. Ha deixat tota la seva persona i vida al Senyor: cor, rostre, intel·ligència, mans, peus, dies i nits... I ho ha fet amb un capteniment que tots valorem.

Ha manifestat sempre i de moltes maneres que Déu està a favor nostre, aleshores res ni ningú no serà capaç d'allunyar-nos del seu amor, tal com hem escoltat a la carta de Pau als cristians de Roma.

Els qui heu compartit amb ell l'amistat, converses, reflexions de tots els temes, afeccions, viatges, taula, dolors, alegries... ho sabeu prou bé.

Fa anys, durant el Concili Provincial Tarraconense vaig escoltar una intervenció seva emocionada, de lloança a la seva mare, a la fe senzilla, profunda i ferma de la seva mare, quasi bé l'única de qui feia cas, segons alguns germans capellans.

Tanmateix, un cristià-prevere que necessita -com tots- ser purificat per l'amor i la misericòrdia de Déu. En el comiat exequial pels nostres difunts, la pregària demanant la misericòrdia de Déu és fonamental. En definitiva, la mort ens fa experimentar la nostra feblesa i limitació, la necessitat de salvació. No fa molt de temps ell mateix, Mn. Modest, exclamava en la mort d'un prevere: "S'ha purificat i s'ha preparat per ser perdonat per Déu".

3. Ha mort per ressuscitar gloriós.

La darrera plana del llibre de la seva vida no l'escriu ell, ni nosaltres, l'escriu el mateix Déu per la participació en la resurrecció del Crist.

Ha experimentat el desig de Déu, la set de Déu, el desig de vida... "Tot jo tinc set de Déu, del Déu que m'és vida".

Amb el salmista ho hem proclamat, fent-nos ressò del sentit de la vida de Mn. Modest: "Recordo com en altres temps venia cap a la casa de Déu amb colles d'amics, enmig d'un aplec festiu, amb crits d'alegria i de lloança"

Considero, malgrat sembli un contrasentit en la mort, que cal parlar de l'alegria, no de qualsevol alegria, sinó de Déu que és la nostra alegria.

Certament que, amb el salmista, ens podem queixar de la vida: per què aquesta tristor ànima meva, per què aquest torbament?.

Heus aquí la resposta: espera en Déu, Salvador meu i Déu meu.

Podem viure diversos motius d'alegria, però que mai no ens en falti la raó més profunda: Déu mateix, perquè creiem i hem fet l'experiència que la seva voluntat és la nostra redempció, la nostra salvació.

En la mort d'un prevere cal posar de relleu, amb insistència, el goig d'una vida amarada de sentit, i el goig d'haver cregut, celebrat i comunicat l'esperança en la resurrecció.

La voluntat del Pare no és la mort, sinó la vida. Tots ho creiem, ho repetim, ho prediquem... El ministeri presbiteral ens exigeix que aquesta Bona Nova es converteixi en propostes, accions, sofriments... que ofereixen la participació en la vida rebuda de Déu, que ofereixen amor, esperança i consol.

Els qui per la imposició de les mans del Bisbe tenim la responsabilitat del ministeri, cal que visquem intensament aquesta convicció, que es manifesta en el propi tarannà pastoral, en el de les nostres parròquies i institucions, en el nostre tracte amb les persones, amb totes les persones, perquè les contemplem amb la mirada profunda de Jesús. Preguem i treballem perquè sigui així.

En la mort de Mn. Modest, sentim-nos-hi estimulats. Preguem, doncs, per tots nosaltres preveres diocesans. I preguem per les vocacions i per aquells que han de recollir la torxa del ministeri.

Mn. Modest, en l'homilia d'un enterrament, els deia i ens diu: "Desitjo, doncs, de tot cor que el gest d'amistat i de solidaritat que significa la presència de tanta gent aquí us ajudi a recomençar i que l'esperança es desperti com una melodia en el fons de la memòria".

Gràcies

A la pregària del prefaci, d'acció de gràcies per la Salvació realitzada en Jesucrist, avui també hi afegim:

Gràcies a Déu per haver escollit Mn. Modest com a fill i per l'especial identificació amb el seu Fill, Jesucrist, pel ministeri de prevere.

Gràcies a tots els germans preveres.

Gràcies a la família i als seus amics més íntims

Gràcies a totes les persones que l'heu acompanyat i ajudat durant la seva vida, especialment en els moments més difícils.

Gràcies als preveres i al personal de servei de la residència "Bisbe Sivilla" per la seva estima i les seves atencions.

Ara, celebrarem l'Eucaristia: renovarem el misteri de la mort i de la resurrecció del Senyor. Molts del que som aquí expressarem la nostra amistat i germanor en forma de pregària, altres amb el vostre agraïment i afecte des del silenci i la vostra companyia.

Manifestem així la nostra fe en aquell que és "la resurrecció i la vida", la nostra esperança ferma.

Acostem-nos de nou a l'altar del Senyor per celebrar-hi el sacrifici de la nostra redempció, que avui oferim molt especialment per mossèn Modest Prats.

Que descansi en pau.

Lectures bíbliques:

Isaïes 52,7-10

Salm 41,2.3.5bcd; 42,3.4.5 (R: 41,3).

Carta de sant Pau als cristians de Roma 8,31b-35.37-39.

Evangelí segons sant Lluç 23,44-49; 24,1-6a.